

Blåklokke - kært barn med mange navne

Ifølge et gammelt sagn var det blomstens facon, der gav inspiration til at støbe den første kirkeklokke

Blåklokke eller liden klokke eller bare klokkeblomst - kært barn har mange navne - er en af de fine blå blomster, der står mange steder på grøftekanter og andre åbne græsklædte områder. Den stiller ikke særlige krav til voksested, blot det er lysåbent og nogenlunde veldrænet.

Blåklokke er også en af de »sommerblomster«, der fortsætter med at blomstre, så længe vejret er mildt, uanset hvad kalenderen siger. Den skal egentlig bestøves af store, solide insekter som humlebier og bier, men den er så smart indrettet, at hvis ikke der kommer en bestøver, kan den i sidste ende selvbestøve, så frøene er sikret.

Kirkeklokken

Blåklokke er nok en af vores bedst kendte blomster, fordi den ligner en mini-kirkeklokke.

Egentligt er det omvendt: det er kirkeklokken, der har form som en blåklokke.

En gammel legende fortæller, at der for mange år siden levede en biskop, som var en hellig mand, der rejste meget rundt blandt de kristne for at opmuntre og styrke dem. På disse rejser blev han bedrøvet over, hvor meget ondt han så, og han bad til Gud om at lade sin røst høre og kalde menneskene til bøn.

En dag, da han holdt rast og igen bad Gud, skete der noget forunderligt. Måske faldt han i søvn, men lige ved vejen stod der nogle små blomster med fine blå klokker på, der svajede frem og tilbage i brisen.

Pludselig så biskoppen engle komme ned fra himlen og berøre blomsterne, og de begyndte at ringle.

»Kom - kom - kom!« lød det fra dem.

Da han kom til sig selv igen, var englene borte, men han kunne stadig høre klokkerne. Havde det hele været en drøm eller hvad? Men biskoppen plukkede nogle af blomsterne og tog dem med sig.

Næste dag hørte han, at der blev kaldt til gudstjeneste ved at slå på en gong-gong efter hedens skik, og nu forstod han tegnet.

Han tog blomsterne med over til en malmstøber og bad ham lave en kopi af blomsten, blot meget større.

Det blev gjort, og da lerkappen blev banket af den nystøbte klokke, greb biskoppen en hammer og slog.

Han hørte da tydeligt klokkens dybe kalden: »k-o-m,

k-o-m, k-o-m«, som vi siden hører det fra alle vores kirker, og når det sker, så står de små blåklokker langs vejen og ringer med.